

Evropské hodnoty a zkáza duší

Roman Cardal

13. februára 2024 ✚ Spoločnosť ✚ CZ, Filozofia

Institute a ideály

Politický život človeka sestáva ze dvou základních rozměrů. Ten nápadnější se projevuje v *politických institucích*, které jsou typické pro tu či onu politicky organizovanou společnost. U nás k nim patří například prezidentská funkce, poslanecká sněmovna, senát atd. Ten méně nápadný, avšak základnější a důležitější, je dán *politickými ideály*, k nimž se politické instituce mají jako výraz a *nástroj* jejich prosazování. Konkrétně, výše jmenované politické instituce jsou kromě jiného výrazem a nástrojem prosazování ideálu (hodnoty) zvané *demokracie*. „Balíček“ politických ideálů skrytých na pozadí našich politických institucí je samozřejmě objemnější. Patří k nim hodnoty jako *rovnost, tolerance, svoboda, princip multikulturalismu, genderismus, ekologická zodpovědnost atd.* Ve zkratce se mluví o tzv. *evropských hodnotách*.

Obečně platí, že mezi politickými ideály a politickými institucemi musí panovat *vnitřní soulad*, neboť z jiných ideálů vyrůstají jiné instituce. Je to patrné na známých případech „vývozu“ západní demokracie do zemí obývaných lidmi, kteří se ztotožňují s ideály stojícími v příkrém kontrastu s demokratickým stylem života. Je možné svrhnout silou tamější režimy a nastolit nové politické pořádky, ale ty se na daném území nemohou uchytit, protože na něm schází „podhoubí“ ideálů, z nichž demokratické instituce čerpají svou „živnou mízu“. Proto se záhy po své instalaci opět hroutí a dotyčné státy se propadají do chaosu se všemi tragickými důsledky pro milióny lidských bytostí.

Pred revolučným výborom

zdroj: LOC's Public Domain Image Collections – GetArchive

Fatální padělek kritického myšlení

V posledních letech jsme si mohli všimnout toho, že se v naší společnosti enormním způsobem zvýšil tlak na prosazování evropských hodnot. Čteme a slyšíme o nich v oficiálních médiích, prakticky každá vzdělávací instituce deklaruje svůj příklon k nim ve svých vzdělávacích a výchovných programech. Nikdo se však

nezastavuje nad tím, zda mezi těmito hodnotami panuje již zmíněný vnitřní soulad. Nejde přitom jen o důraz na teoretickou konzistenci, ale i o její *praktické následky*. To znamená, že prosazení určitého souboru hodnot do praxe může mít katastrofální dopad na životy nás všech již jenom proto, že jedna z nich popírá druhou, že jsou *vzájemně neslučitelné*. Právě na tomto případě se ukazuje důležitost péče o *autenticky kritické myšlení*, jehož úkolem je zmíněné nesrovnalosti *odhalovat* a v závislosti na tom i *korigovat* konkrétní politickou praxi. Z určitých důvodů však k tomu na oficiálních úrovních společnosti nedochází a za kritické myšlení se soustavně vydává něco, co je jeho *pravým opakem*.

Strategie strůjců „otevřené“ společnosti

Jak by nastíněná kritická reflexe měla vypadat? Není na ní nic složitého. Stačí se zamyslet nad *slučitelností* položek, které jsou považovány za nedílnou součást prosazovaných evropských hodnot. Můžeme si například položit otázku, k čemu povede vzdělávání a výchova dnešní mladé generace k respektu hodnoty *multikulturalismu*. Mladým lidem je tvrzeno, že se jedná o výraz demokratického postoje a že její odpůrci patří do antidemokratického, extrémistického a tedy potenciálně velmi nebezpečného tábora, takže je vůči nim nezbytné uplatňovat ten nejprísnější postup. Karty dobra a zla jsou jednoznačně rozděleny a černý Petr je v rukou nepřijatelných „rasistických fundamentalistů“. Výchova k evropským hodnotám upozorňuje na nebezpečí, která příslušníci těchto skupin přinášejí a jedno z nejvýraznějších varování se týká *nemožnosti diskuze* s nimi. Již od raného věku je demokraticky vzdělávaná a vychovávaná mládež vedena k tomu, že názory „extrémistů“ nesmějí být diskutovány a že musí být nekompromisně *cenzeny a zakázány*.

Za tímto drakonickým opatřením proti „extrémizmu“ se ale ve skutečnosti skrývá *totalitní strategie potlačení otevřené diskuze* o klíčových otázkách společenského a politického života člověka. Teoretické přesvědčení o těchto tématech je totiž doslova nabito praktickým potenciálem, což znamená, že kdo je opravdu přesvědčeným „demokratem“, bude také jako „demokrat“ prakticky konat a to samé platí pro všechny druhy teoretických postojů v politické oblasti. Když jde tedy o to zabránit praktickému prosazení určitého politického přesvědčení, je nejjistější utnout ho přímo u kořene, tj. devalvovat případně kriminalizovat ho ne v jeho konkrétních a již realizovaných praktických dopadech (ty by se totiž mnohdy ukázaly jako opravdu blahodárné), nýbrž v jeho teoretické podobě, kterou lze mnohem snadněji překroutit, falšovat a napadnout, než by tomu bylo u její praktické realizace, kterou by měli všichni jasně před očima.

Prázdná mapa ve vědomí vyznavačů evropských hodnot

Mocenské struktury, jež všemi dostupnými prostředky vytvářejí zdání kritického a otevřeného přístupu, používají svůj vzdělávací a výchovný systém k vytváření *slepých map ve vědomí mladých lidí*, které mimo jiné vznikají tím, že jim některé poznatky *nejsou vůbec sdělovány*. V případě *multikulturalismu* jsou vyučováni v tom, že jeho přijetí je věcí *tolerance a respektu příslušníků jiných kultur* a tedy lidí v jejich nejvlastnější identitě, která si takový demokratický a ušlechtilý humánní postoj zaslouží. Uvedený „argument“ působí na jejich mysl tak silně, že ho již nelze nahradit žádným jiným a protikladným argumentem, zvláště nese-li na sobě stigma „extrémistického“ původu a pozadí.

Alegória revolučného teroru, Charles Joseph Normand

zdroj: wikimedia commons

Jakmile se tímto spôsobom v mladých lidech vypěstuje autoregulační mechanizmus, který u nich automaticky „zavírá brány duše“ pokaždé, kdy zazní námitky proti vhodnosti politiky multikulturalizmu, už se nikdy nedostanou k tomu, aby se zamysleli nad těmi nejprostšími souvislostmi, které by jejich skálopevným krédem mohly hlubinně otrást. Nejsou vůbec ochotní pozastavit se nad tím, že pokud v našem kulturně-civilizačním okruhu necháme „tolerantně“ působit „občany“, k jejichž náboženské identitě patří islám, pak dojde k postupné demontáži demokratického způsobu života, za jehož ideály mnohdy bojují s nefalšovaným zápalem. Co jiného se může stát, prosadí-li islám na našem území své (podle současných liberálů legitimní) požadavky? Součástí islámu a tedy i přesvědčení mnoha lidí, kteří dnes na Západě prosazují a uplatňují jim přiznaná práva na respekt své kulturní a náboženské identity, je totiž *nepřijatelnost svobody vyznání, svobody slova, svobody myšlení, svobody uměleckého projevu, svobody tisku, rovnosti mezi lidmi, rovných práv mužů a žen, lidských ústav odporujících právu šaría* atd.

Námitka, že se jedná pouze o požadavky islámských fundamentalistů, na jejichž působení demokratické instituce spolehlivě dohlížejí, je projevem oné *slepé mapy ve vědomí*, protože vychází jak z naprosté neznalosti islámu tak z neznalosti implikací samotného liberalizmu. Islám není bez výše uvedených požadavků vůbec myslitelný a současný liberalizmus, jež v sobě hýčká liberticidní ideologie, je spolehlivou cestou k totalitarizmu.

Test pravosti liberalizmu

V této souvislosti by bylo možné podrobit současné liberály velmi konkrétnímu testu, který si můžeme snadno představit. Jak by dnešní liberál reagoval na to, kdybych mu sdělil, že jsem opustil moji katolickou víru a stal jsem se muslimem? Neměl by s tím žádný problém, dokonce by podpořil můj krok poukazem k mému právu, k mé svobodě náboženského vyznání. Kdybych pak za ním o něco později přišel s tím, že mě jako muslima uráží jeho liberální smýšlení, jeho podpora LGBT agendy, jeho víra ve svobodu vyznání, v rovnost lidí, v rovnost mužů a žen a kdybych mu ukázal, že jde o požadavky ne nějakého islámského extrémismu, nýbrž islámu jako takového, co by mi asi řekl?

Pokud by se nechtěl vzdát svého liberálního kréda, nezbylo by mu, než se utéct do slepého místa svého vědomí a označit mě za extrémistu, který se s pravou povahou islámu rozešel. Vůbec by se sebekriticky nezamyslel nad tím, jak si ze svého liberálního stanoviska může dovolit rozhodovat o tom, co je a co není pravá povaha islámu. Neboť při uskutečnění kritické sebereflexe by mu muselo dojít, že tento oblíbený

argument je v *přímém kontrastu s liberálním zákazem* hodnotit jiné kultury a jiné víry z platformy svého vlastního světonázorového a kulturního pohledu.

Liberál se tak instinktivně schovává před tím, co by jeho přesvědčení rozbilo na kusy, ale naše kultura se pod jejich diktátem před touto katastrofou schovat nikam nemůže. Kolaps křesťanské a na přirozených požadavcích zbudované kultury, k němuž jejich hegemonní postavení v současném společenském a politickém životě nevyhnutelně směřuje, znamená zároveň *zkázu duší*, neboť nejen chlebem živ je člověk. Bytost vybavená rozumem je kulturní a útok na kulturu, která ctí princip rovnosti, svobodu bádání, svobodu názoru atd., je útokem na to, *bez čeho člověk nemůže žít jako člověk*.

Kdyby bylo lidem umožněno, aby si tyto souvislosti uvědomili, pochopili by, že přijímáním liberální ideologie polykají jed, který nejprve otráví jejich duše a nakonec zničí i jejich těla. Neboť i ekonomická prosperita je závislá jen na zcela určitých ideových zásadách a ideologie nové levice k nim rozhodně nepatří.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/evropske-hodnoty-a-zkaza-dusi/>